

LIBRIS

We know
books

KERRIGAN
BYRNE

ÎN GURA
LUPULUI

Traducere din limba engleză
MONICA GRECU

 DREAM
BOOKS

1

Rosaline Goode a știut dintotdeauna că, într-o zi, acest obicei afurisit avea să îi aducă moartea.

Doar că nu se gândise că ar putea fi atât de curând sau de la o înălțime atât de mare.

Deși îi era frică de multe lucruri – de prea multe lucruri –, înălțimea nu se numărase printre ele.

Până în această noapte.

Până la acest pervaz.

Unul care tocmai făcuse tot posibilul să o ucidă.

Bătăile sălbatice ale inimii îi loveau coastele în timp ce se agăța cu degetele înghețate de cărămizile de calcar din spatele ei, dorindu-și ca picioarele nesigure să se pună din nou în mișcare.

Nu că ar fi *vrut* să facă asta... *trebuia* să o facă. Nu exista altă opțiune în această privință. Dacă plănuia să mai doarmă vreodată, să respire normal sau chiar să fie capabilă să funcționeze măcar ca o ființă umană pe jumătate coerentă, atunci nu mai era cale de întoarcere.

Aruncând o privire plină de nostalgie spre camera ei, se liniștise numărând micile comori aliniat ca niște soldați la paradă pe scaunul de la fereastră. Rosaline alesese această cameră de la etajul patru al Cresthaven Place în speranța că ar fi putut privi în liniște cerul nopții. Londra se dovedise a fi un oraș plin de smog și acoperit de nori, care nu se întuneca niciodată

LIBRIS | We know books

cu adevărat – prin urmare, singura ei plăcere, stelele, îi fusese în mod tragic răpită. Totuși, i se oferise o priveliște neîngrădită a casei de alături, care aparținea unei anume Lady Vera Clarkwell. Casa Hespera era una dintre cele mai frumoase și, după cum a dedus ea, una dintre cele mai misterioase din cartier, dar singurul lucru care o interesa era perfecțiunea observatorului acesteia.

La fel ca majoritatea reședințelor grandioase din această parte a Londrei, Cresthaven Place și casa Hespera erau unite de un zid comun. În timp ce acoperișul de la Cresthaven era înclinat și acoperit cu obișnuita șindrilă, casa Hespera se mândrea cu o cupolă grandioasă din sticlă securizată, de unde se putea vedea întregul firmament. Legătura dintre case era întreruptă de un colț cu ferestre în oglindă de la etajul unu până la etajul patru, cu vedere spre o mică grădină cu o scăldătoare pentru păsări care se afla dedesubt. Aceea decorată cu o sculptură care reprezenta un nud uimitor de detaliat al lui Apollo.

Pe pervazul ferestrei de la etajul al patrulea, Rosaline găsisese o cale de a trece de la o locuință la alta. Și, astfel, ea făcuse această călătorie clandestină nocturnă în trei ocazii anterioare, fără prea mari dificultăți.

Prima, după ce se mutaseră la oraș din casa lor de la țară, Fairhaven.

A doua, după prezentarea ei dezastruoasă și umilitoare în societatea londoneză.

Și a treia, după balul inaugural al contelui de Crosthwaite, unde un pretendent își băgase mâna în corsetul ei în timpul unui sărut furat și îi ciupise sfârcul suficient de tare încât să i-l învinețească.

Din fericire, acesta nu fusese cel mai scandalos lucru care se întâmplase la evenimentul respectiv, iar ea reușise să scape cu reputația nevătămată...

Dar nu și cu părțile ei delicate.

A aruncat o privire în ciudată către pojghița de gheață formată pe pervaz de la un jgheab care curgea. Pojghiță pe care

nu o observase până când papucul ei nu o întâlnise din întâmplare pe întuneric, aproape făcând-o să aterizeze cu sus-numitele părți delicate în țepușele gardului de fier forjat de dedesubt. Noaptea, desigur, fusese mai rece decât majoritatea, dar nu-și dăduse seama că temperatura scăzuse sub zero grade până când aproape că pierduse lupta cu un ochi de apă solidificat.

Doamne, dacă ar fi fost găsită, cu trupul frânt zăcând într-un mod umilitor pe acea statuie indecentă?

Ar fi preferat să fie trasă în țepă pe o poartă.

Un mieunat curios i-a zdruncinat nervii deja întinși, iar ea a privit în jos către puiul negru de pisică care se plimba pe peticul de gheață ca și cum nici nu ar fi existat.

Ce n-ar da să fie și ea pisică!

– Nova! Trădătoare îngrozitoare ce ești, du-te! Întoarce-te înăuntru! Zât! A fluturat o mână ineficientă către bestie, care îi găsise gleznele și se încolăcise între ele cu o siguranță de sine pe care nici o creatură nu ar trebui să o aibă la această altitudine. Sau oi fi Orion? s-a întrebat ea, îndoindu-și genunchii tremurânzi și încercând din răspuțeri să recupereze mâța. Nu contează, nu pot să-ți verific sexul în momentul ăsta, dar primiți amândoi câte o hamsie dacă plecați acasă în clipa asta. Ce spuneți?

Cu o privire aurie imperioasă, pisoii au evitat încercarea ei stângace de a-l ridica și a luat-o la pas spre casa Hespera.

La naiba! Trebuia să-l recupereze pe tâmpițelul adorabil... sau poate că ar fi putut să-l atragă înăuntru după ce ar fi intrat în observator și să-l captureze acolo.

Mânată de acest gând, și-a ținut spatele lipit de piatră, pășind cu prudență. După ce a înconjurat întregul colț, s-a uitat la fereastră și a văzut că încă doi pisoii ajunseseră pe bancheta de la fereastră și se luptau cu câteva dintre bibelourile strălucitoare pe care ea le aranjase cu atâta grijă.

Nu conta dacă împingeau un obiect pe podea; puține dintre comorile ei erau fragile, iar cele care se puteau sparge erau lipsite de valoare.

Întotdeauna se asigurase de asta.

În seara asta, le aliniase și le numărase de cincisprezece ori.

Și ar putea s-o mai facă încă de cincisprezece ori dacă nu avea să găsească altceva pentru a controla acest... acest lucru monstruos din interiorul ei.

Ajungând la fereastra observatorului, a scos repede un cuțit de unt din buzunarul hainei și l-a înfipt pe lângă ramă pentru a ridica zăvorul din interior. După aceea, a deschis geamul și a aruncat o privire în întunericul de dedesubt.

Gol, ca întotdeauna.

Lady Clarkwell era prea bătrână și cu sănătatea prea șubredă pentru a urca până la etajul patru, iar personalul nu se aventura niciodată aici pe timp de noapte.

Lui Rosaline i se păruse întotdeauna că prețioasa încăpere părea nu doar pustie, ci și abătută.

Singură. Abandonată.

O dorea inima văzând imensitatea comorilor care zăceau înăuntru; abia dacă ștergea cineva praful de pe ele, darămite să le aprecieze la justa valoare.

O astfel de cameră era întruchiparea celor mai sincere fantezii ale ei. Dacă ar fi avut ea un loc atât de măreț, nu l-ar fi părăsit niciodată. Și-ar fi petrecut toată ziua dormind, încălzită de o rază de soare lăsată să pătrundă prin luminatoarele sclipitoare, și toată noaptea privind stelele.

Ca să descopere cele nedescoperite.

Sărind pe pervazul ferestrei pe care se sprijinea Rosaline, Nova – sau Orion – și-a frecat un obraz mustăcios de umărul ei. Cu îndemânare, blestematul de animal a ieșit din raza ei de acțiune atunci când ea a încercat să-l prindă și a aterizat undeva în întunecimea de jos.

După ce Rosaline s-a strecurat pe fereastră, degetele ei de la picioare încălțate în papuci au găsit partea de sus a rafturilor de cărți care mărgineau pereții observatorului. S-a îndreptat spre scara mobilă cu pași ușori ca o pană, având grijă doar să își lase

LBRIS

We know
books

greutatea pe îmbinările portante ale rafturilor. Adunându-și poalele cămășii de noapte și ale halatului, a coborât scara și și-a găsit echilibrul pe covorul de pluș exotic de sub ea.

Doamne, ce frig era în această aripă a casei! La fel de frig înăuntru cum era și afară... Ar fi trebuit să îmbrace ceva mai gros decât halatul, dar se temuse că o haină mai groasă i-ar fi îngreunat deplasarea pe pervaz.

După ce și-a suflat în palme ca să le încălzească, a extras o lumânare subțire din buzunarul halatului. A găsit suportul pe care îl folosea cocoțat pe o masă decorativă și a înlocuit lumânarea cu a ei înainte de a o aprinde. Când pleca, urma să o stingă pe a ei și să o ducă înapoi în Cresthaven, având grijă să nu lase nici o urmă.

O strălucire metalică i-a atras atenția. Asta căuta...

Atrasă ca de o vrajă, a înaintat ușor, uitându-se cu uimire la reflexiile lumânărilor strălucitoare în minunea magnifică din fața ei.

Telescopul. Ce nume total lipsit de romantism pentru un asemenea miracol al tehnologiei moderne, creat din viziunile de mii de ani ale unor astronomi.

Degetele o furnicau să se joace cu el.

În seara asta însă... avea o altă nevoie. Una mult mai imperioasă și de netăgăduit.

Ridicându-și lumânarea, a străbătut camera, o structură minunată, cu tavane înalte de două etaje și rafturi cu mai multe cărți decât avea o persoană ani de viață pentru a le citi. Coloane și vitrine diverse se înghesuiau printre birouri, fotolii confortabile și câteva scaune tapițate cu catifea, creând o fascinantă cursă cu obstacole pentru neinițiați. Încăperea era în parte bibliotecă, în parte birou, în parte observator și ar fi putut servi cândva drept salon pentru orice fel de societăți. Arheologice. Astronomice. Artistice.

Un suspin visător i-a scăpat din piept când s-a oprit și și-a lipit degetele de o vitrină care conținea o veche hartă a constelațiilor. Ce n-ar fi dat ea...

Apoi, a văzut-o.

Ceva care nu se potrivea cu ceea ce găsisese în incursiunile ei anterioare aici.

O masă lungă și îngustă, acoperită cu o față de masă din catifea cobalt, pe care mai multe lucruri erau împrăștiate la întâmplare, în dezordine.

Nu erau protejate sau acoperite, nici măcar nu fuseseră catalogate sau aranjate cu o oarecare grijă. Ea a examinat haosul cu un oftat. Era ca și cum cineva ar fi aruncat pe masă un cufăr cu comori vechi ale piraiților și ar fi uitat de el. Monedele desperecheate, de culori variate, deveniseră solul din care răsăreau urne strălucitoare, arme ruginite și bijuterii rudimentare, alături de câteva figurine deformate ale unor creaturi mitice și ale unor oameni cu aspect patrician. Ornamente decorative de proveniență nedeslușită se sprijineau pe obiecte de artă din lut spoite cu metale prețioase învechite sau pătate.

Demonul detestat de Rosaline răgea în interiorul ei.

O parte lacomă, carnală și înspăimântătoare din ea, pe care nu fusese niciodată capabilă să o stăpânească pe deplin, se zbătea, plângea și tânjea. Îi înflăcăra pielea și se învârtea în mintea ei ca un tel printr-o supă pasată, groasă.

Cu disperare, a scrutat blatul mesei. Unele lucruri erau incrustate cu pietre prețioase. Mai ales vasele. Potire incrustate cu pietre prețioase tăiate grosier, prinse în gheare grele de metal. Unul mare cu ceea ce ar fi putut fi un rubin. Și o piesă ceva mai mică, mai subțire, împodobită cu un smarald cristalin. Nu putea suporta să ia ceva atât de costisitor.

„Of, of, hai să gădesc ceva... Să fie un obiect care să fie... Oh, da. Acolo!“

Întinzând mâna în față, și-a înfășurat degetele în jurul aliajului rece al unui bol simplu. Poate că avusese un model mai elaborat cândva, dar toartele erau rupte și nu avea nici picior, nici mâner. Curbura bolului se potrivea în mâinile ei mici ca și cum ar fi fost făcut special pentru ea. Suprafața fusese cândva gravată,

LBRIS

We know
books

dar acum era decolorată și încrustată cu un fel de substanță verde granulată. Interiorul însă era remarcabil de neted, iar ea s-a bucurat să-și treacă degetele peste margine. Era o textură pe care nu o putea identifica. Nu era tare ca alama. Cupru, poate?

Unele dintre comorile strălucitoare puteau foarte bine să fie de aur, motiv pentru care nu a atins nimic din ceea ce părea valoros.

Diavolul ei interior și-a slăbit strânsoarea din jurul coastelor, s-a încolăcit și a adormit imediat, eliberând-o de tensiunea insuportabilă care îi intrase în oase.

Cu siguranță că lipsa acestei cupe mici, obișnuite nu ar fi fost observată dintr-un tezaur atât de vast și de uimitor. Dar pentru ea ar însemna zile, dacă nu chiar săptămâni, de pace neprețuită.

Atât timp cât nu se întâmpla nimic nejustificat de stresant.

Întorcându-se înapoi la telescop, a băgat în buzunar bolul înainte de a deschide jurnalul de bord de lângă aparat. Acesta nu mai avea nici o înregistrare de vreo cincisprezece ani.

Ce păcat!

Pe următoarea foaie albă, a scris data de a doua zi și evenimentul ceresc pe care îl aștepta cu atâta nerăbdare de aproape șase luni.

O mică apăsare pe gleznă i-a transmis că pisoii ei se simțea conciliant, iar ea s-a aplecat pentru a-l lua pe ticălos în brațe și a-l întoarce cu picioarele în sus.

– Orion, banditule, a zis ea cu un reproș blând. Trebuia să-mi dau seama.

A avut nevoie de ceva efort pentru a ține în loc cu mâna dreaptă ghemotocul de blană care se zvârcolea, în timp ce-și apăsa ochiul pe lentila telescopului. A rotit butoanele de pe o parte, apoi a mutat animalul în cealaltă mână pentru a putea ajusta telescopul în funcție de cifrele de pe harta din periodicul de astrologie pe care i-l dăruise fratele ei.

„Perfect“, a decis în cele din urmă. Acum, dacă vremea ar fi ținut cu ea, ar fi avut o mică șansă să prindă...

Cu o bubuitură, o ușă s-a făcut țândări sub o greutate mare. Rosaline s-a răsucit atât de repede, încât a răsturnat lumânarea de pe postament. Aceasta s-a stins înainte de a atinge podeaua, cufundând camera într-un întuneric relativ.

Rosaline s-a aruncat spre adăpostul oferit de bibliotecă.

O a doua explozie, mai puternică, a precedat o ciocnire și o scânteie chiar deasupra capului ei.

Ricoșeul unui glonț în alama telescopului. Cineva... *trăsese* spre ea?

Inima lui Rosaline i s-a prăbușit în stomac, incapabilă brusc să pompeze sânge în arterele paralizate.

Grăbindu-se să se ascundă în spatele unei canapele, a rămas acolo, strângând la piept o pisică acum panicată care părea hotărâtă să o sfâșie cu ghearele ei mici și ascuțite.

Un pistol? În această parte a orașului? Cine ar fi...

– Ai trei secunde să-ți arăți mutra afurisită înainte să aprind camera asta ca pentru 4 Iulie.

Rosaline a încremenit de groază, creierul ei luptându-se să proceseze un val de informații șocante.

Vocea. Masculină. Puternică. Periculoasă. Întunecată. Dură. Accent american. American? Asta explica cel puțin pistolul.

Cizmele grele au zguduit podeaua în timp ce înaintau în observator.

– Am tras în aer, dar mai bine te-ai ruga ca unul dintre gloanțe să te nimerească înainte să se termine magazia... Dacă pun mâna pe tine, o să plângi după mila pe care ți-o poate oferi un glonț. Așa că arată-ți fața! Mâinile sus și goale, altfel fac o gaură prin orice ai în mână și îți iau jumătate din palmă cu ea.

Primul ei gând a fost la Orion. Dacă îl lăsa să plece, putea să fugă pe întuneric, iar americanul pus pe împușcat putea să-l rănească. Dacă își ridică mâinile cu pisoii în ea, omul ar fi putut să-și pună în aplicare amenințarea și să-l împuște pe bietul animal – și palma ei.

Nu. Ce să facă? Chiar dacă ar fi reușit să se abțină să o împuște, ar fi pus întrebări.

Întrebări precum: „Ce ai în buzunar?”

Nu putea fi prinsă furând de la Lady Clarkwell. Nu în condițiile în care noul ei cumnat tocmai fusese promovată comandant al întregului Scotland Yard.

–Unu.

Cifra rostită cu voce răgușită a aterizat ca un morman de cărămizi. Mai aproape. Venea spre ea cu cizmele alea grele.

„Vai, Doamne!” Familia ei nu ar putea supraviețui unui alt scandal. Oh, *de ce* fusese atât de netoată? De ce trebuia ca demonul ei să îi anuleze mereu rațiunea?

Un vârful de grafit o împungea în timp ce ea își încovoia degetele, amintindu-i că încă ținea în mână creionul din jurnalul de bord.

–Doi.

Scara era la doar câțiva pași, ascunsă în întuneric. Dacă reușea să-i distragă atenția bărbatului, ar fi putut să urce pe rafturi și să se strecoare pe fereastră înainte ca el să se gândească să se uite în sus.

Sus era locul unde Rosaline se ascunsese toată viața ei.

Oamenii căutau mereu în dulapuri, în pivnițe, în colțuri și crăpături pentru a găsi fete dispărute. Niciodată nu se uitau pe acoperiș.

–Trei.

Fără să stea pe gânduri, a aruncat creionul peste spătarul canapelei cât de tare a putut. După ce acesta s-a izbit de ceva de pe partea opusă a peretelui, ea a sărit în sus și s-a repezit spre scară.

O altă împușcătură i-a făcut urechile să îi țiuie, dar a apucat treapta cu o singură mână și s-a luptat, cu palmele acoperite de sudoare și cu un pisoai care se zvârcolea, ca să poată urca.

–Ce naiba...

Nu a îndrăznit să se uite înapoi. Propulsată de teroare și de disperare, Rosaline a urcat cu toată forța de care era în stare.

O mână aspră i-a înconjurat glezna și a tras de ea.

Pierzând controlul atât asupra lui Orion, cât și asupra scării, ea nu a reușit să înșface în pumni decât aerul, în timp ce cădea pe spate cu un strigăt speriat.

În loc să aterizeze pe podea ca un bolovan, a fost prinsă de talie de un braț voinic care i-a controlat restul coborârii. O întorsesese și o lipise de scară cu greutatea lui mult superioară înainte ca ea să poată măcar răsufla. Ambele mâini s-au strâns pe lemnul de lângă umerii ei, blocându-i brațele în jos.

Unde pusese pistolul... ea putea doar să ghicească.

Strălucirea slabă a orașului îi lumina bărbatului jumătate din față, pictându-i trăsăturile în contraste puternice de lumini și umbre.

Era exact ca vocea lui. Un bărbat. Dur. Periculos. Întunecat. Încercat.

Panica o făcea să se simtă amețită. Sau poate că era de vină mirosul lui, copleșitor, dar nu tocmai neplăcut. Un amestec de cedru, săpun și... pământ copt prea mult timp la soare.

–Lasă-mă să plec!

Cuvintele fuseseră concepute ca un ordin, dar au fost rostite ca o rugămintă.

–Nu până nu-mi explici cum dracu' a ajuns o micuță ca tine până aici.

Vai, ce vocabular murdar!

El a mijit ochii negri migdalați, iar buza i s-a ridicat de parcă ar fi mârâit.

–Ce căutai, fetiço? Pentru că numai curvele și hoții se furișează prin case ca asta în miez de noapte, iar eu n-am tocmit nici o curvă, așa că...

Trupul lui uriaș și cald s-a apropiat de al ei în timp ce se apleca pentru a o măsura din cap până în picioare.

Dacă s-ar fi apropiat mai mult, ar fi descoperit ce avea în buzunar. Dar bolul nu era *singurul* lucru pe care îl ascunsese acolo.

Întinzând mâna, a luat cuțitul și l-a dus spre mijlocul lui.

LIBRIS

We know
books

–Dă-mi drumul, că, dacă nu...

–Scumpete, ăsta e un cuțit de unt, a spus el cu glas ironic și caustic, în timp ce i l-a smuls cu ușurință din mână. Ce aveai de gând să faci, să mă ungi cu el?

Lui Rosaline i s-a uscat gâtul. Accentul acela. Profund și tărăgănat. Aproape leneș. Nu se compara cu tonurile clare ale compatrioților ei. Era aspru și afectat de trecerea vremii pe alocuri, ca omul însuși.

Răsuflarea lui i-a mișcat părul în timp ce el își cobora capul pentru a spune:

–Dacă vrei să-mi înțepi pielea aspră și tăbăcită, o să ai nevoie de ceva mai ascuțit decât așa ceva.

Ceva primar și electric a scânteiat prin ea. Avea gustul fricii, dar fără paralizia rece și metalică. Același fior. Aceeași tensiune în mușchi. O nesăbuintă similară, isterică, ametoare, ce îi striga să fugă... sau să reacționeze.

Cum să reacționeze?

Confuză. Copleșită. Slăbită și tremurând de frig, Rosaline a făcut tot posibilul să nu se lipească de căldura trupului lui. El era pericolul. Nu salvatorul.

Dar îi era atât de frig!

Un urlet felin urmat de unul masculin au făcut ca Rosaline să fie eliberată brusc.

Orion a sărit de pe ultima treaptă a scării și a aterizat pe umărul bărbatului. PISOIUL și-a oprit căderea înfingându-și ghearele cât de adânc a putut și alunecând pe lungimea bicepsului bărbatului, sfâșiiindu-i atât cămașa, cât și pielea.

Străinul și-a fluturat brațul, făcând tot posibilul pentru a desprinde fiara agățată și înfiptă adânc în mușchii lui. Un șir de înjurături ulterioare i-a ars urechile lui Rosaline și a lăsat-o mută în timp ce el apuca PISOIUL cu mâini mult prea mari pentru niște oase atât de mici.

–Dă-te naibii jos de pe mine, căcăcios înțepător ce ești!

—Nu! a țipat Rosaline în timp ce el a aruncat micuța creatură laoparte.

Ea a răsuflat ușurată însă când a văzut că Orion țintise un scaun supraaglomerat și aterizase în patru labe fără dificultate și fără răni.

Furia pe care a văzut-o în ochii pistolarului când s-a întors spre ea a făcut-o să se repeadă spre scară. I se rupea inima să-l lase pe Orion să-l înfrunte singur pe monstruosul american, dar, dacă rămânea, se condamna nu doar pe sine, ci și pe fiecare persoană la care ținea.

Și deja trecuseră prin multe.

—Hei! Treci înapoi aici!

În loc să o urmeze pe scară, el s-a dus să ia ceva de pe o măsuță laterală. Arma?

Mânată de acest gând, Rosaline s-a repezit peste rafturile cu cărți și a ieșit pe fereastră chiar înainte ca întregul observator să se lumineze.

Aprinsese lămpile cu gaz. Acum, o putea vedea suficient de bine cât să o ochească de pe pervaz cu gloanțele rămase.

O zvâcnire rece pe picior a făcut-o să-și dea seama că pierduse un papuc, dar nu avea timp să se preocupe de asta. Cu salturile agile ale unei căprioare, și-a croit drum în jurul pervazului cu o viteză imposibilă. Prefera să-și întâlnească soarta căzând de la înălțime decât lovită violent de un glonț.

Repezindu-se prin fereastra de la camera ei, s-a întors să o încuie, riscând să arunce o privire înapoi.

Observatorul strălucea de o lumină aurie, dar nici un american uriaș nu se zărea prin geam, țintind-o între ochi cu un pistol.

Nu o urmăse pe scară. Nu o urmărise pe pervaz.

Ascunzându-se, a tras draperiile și și-a ținut respirația.

Oare chiar era posibil să fi scăpat ca prin urechile acului?